

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.127/2026/3.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó:	az alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.703.360/2025/6. számú ítélete

ÍTÉLET:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatásos szolgálati jogviszonyban álló felperes 2022. április 1. napjától 2024. december 31. napjáig (a továbbiakban: peresített időszak) a Rendőr-főkapitányság kerületi Rendőrkapitányságon körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban releváns munkaköri leírásai alapján munkavégzésének helye: Város1 közigazgatási területe. A felperes szolgálatteljesítési ideje jelentős részében rendszeresen látott el működési körzetén (illetékességi területén) kívüli járőri, TIK küldésekkel járó járőrszolgálatokat, szolgálatirányító parancsnoki szolgálatok és egyéb (helyi közlekedésrendészeti, bűnügyi feladatokban, akciókban/fokozott ellenőrzésekben részvételi, átkísérési, őrzési, előállító őr, csapatszolgálati) feladatokat; az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes a pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszakra bruttó 1.913.175 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 150 %-ában érvényesítette.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.913.175 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Rögzítette, hogy a felperes igényét jogkérdésként 3 időszakra bontva elkülönítetten vizsgálta. A 2022. augusztus 12-ig érvényesített felperesi igény tekintetében a szolgálati beosztás definíciója (Hszt. 2. § 25. pont) és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rend.) 2. melléklete alapján megállapította, hogy a körzeti megbízotti beosztás és a járőr beosztás önálló beosztások, még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. A körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott a járőrfeladatokat milyen szűkítésekkel hajthatja végre. A töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos munkaköréhez (beosztásához) igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. A munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azokat korlátlanul nem bővítheti. Amennyiben a körzeti megbízott a KMB szabályzat 24. pontjától eltérően teljesített járőri feladatokat, az a beosztásától eltérő feladatellátást jelentett, ami a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságát megalapozza.

[5] A 2022. augusztus 12-től érvényesített igény kapcsán kiemelte, hogy a KMB szabályzat módosítását nem lehet úgy értelmezni, hogy a körzeti megbízotti beosztás magában foglalja a járőri beosztás és a szolgálatirányító parancsnoki beosztás valamennyi feladatát. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 24. § (1) bekezdésében foglaltak alapján rámutatott, hogy közjogi szervezetszabályozó eszköz jogszabállyal nem lehet ellentétes, ez azt jelenti, hogy – a felek által nem vitatottan – a felperes ellátta a járőri, járőrvezetői, szolgálatparancsnoki és kísézői beosztásba tartozó, valamint az egyéb szolgálati feladatokat, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozták.

[6] A 2023. február 1-től érvényesített igény esetében a Hszt. módosítás jogalkotói indokolását vette alapul, eszerint a többlétszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben lehet jogosult, amikor a többletfeladatellátás valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, és ténylegesen jelentős többletmunkát jelent. Megállapította, hogy a felperes továbbra is rendszeresen teljesített szolgálatparancsnoki szolgálatot, amely feladatellátások jelentős mértékű többletmunkát jelentettek, különös figyelemmel arra is, hogy a szolgálatparancsnok eleve magasabb besorolási kategóriájú beosztás, összetettebb feladatellátás, a magasabb felelősség miatt. Összességében rögzítette, hogy a teljes peresített időszak vonatkozásában a többletfeladatellátás alapján a rendvédelmi illetményalap 150 %-ban meghatározott megbízási díjigény megalapozott.

A fellebbezés

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan megváltoztatását és a kereset elutasítását, harmadlagosan részbeni megváltoztatását és a felperes javára megítélt 1.913.175 forint összegű megbízási díj 956.587 forint összegre történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, részben okszerűtlenül értékelt bizonyítékon alapul, továbbá sérti a Hszt. 45. § (1), 71. § (1) bekezdés c) pontját, illetve (3), (5) és (6) bekezdését és KMB Szabályzat, valamint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII.21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) egyes rendelkezéseit.

[8] Elsődleges fellebbezési kérelmében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, a felperes személyes meghallgatásán túl egyéb bizonyítási eljárást nem folytatott le, így nem kerülhetett abba helyzetbe, hogy vizsgálni és értékelni tudja a többletfeladatellátás mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti összecszerűség meghatározásához, megítélje a jelentős többletmunkavégzést. Ez pedig összességében olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely nem tette lehetővé a megalapozott ítélethozatalt.

[9] Másodlagos fellebbezési kérelmében állította, hogy a tényállás részbeni felderítésével az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésre jutott, döntése nem megalapozott, sérti a Hszt. 71. § (1), (3), (5) és (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rend.) 35. § (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rend.) 10. § (2) bekezdését. A felperes kizárólag a kinevezésében foglalt illetékességi területen, Város1 területén látta el feladatait. Utalt arra, hogy a járőrszolgálati, csapaterős és rendezvénybiztosítási feladatok a KMB Szabályzat 37. pontja alapján a körzeti megbízott tevékenységébe tartozó közterületi feladatok. A TIK utasítás 46/A. pontja alapján a TIK ügyeletes irányítja a közterületi állományt, nem tesz különbséget

közterületi körzeti megbízott és közterületi járőri egységek között. Az állományparancsban meghatározott „Város1 területe” szolgálatteljesítési helyet pedig annak tényleges tartalma alapján a munkavégzés jellegéből adódóan változó szolgálatteljesítési helyként kell értékelni. Ekként a felperes Város1 területén a munkavégzés természetéből is adódóan változó helyszíneken végezte beosztása szerinti munkáját. Ezt támasztja alá, hogy Város1 Rendőrfőkapitánya a TIK működéséről, továbbá egyes ügyeleti tevékenységek szabályairól szóló 7/2020. (III. 03.) intézkedésének III/A. fejezet 13/A. pontja szerint az egyes kerületek területén adódó kevesebb rendőri egységet igénylő címekre küldhető helyi TIK egység hiányában bármely kerületi rendőri egység is küldhető, tehát jogi norma írja elő, hogy a felperes szükség esetén Budapest kerületében meghatározott működési körzetén kívül lásson el feladatokat, amit a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni.

[10] A harmadlagos fellebbezési kérelem kapcsán állította, hogy az elsőfokú bíróság az illetményalap mértékét okszerűtlenül, megalapozatlanul ítélte meg a törvényi maximum felénél is nagyobb, 150%-os mértékében. Az a tény, hogy felperes a többletfeladatai között szolgálatirányító parancsnoki beosztáshoz tartozó feladatokat is ellátott, nem alapoz meg ilyen mértékű eltérést a bírói gyakorlat által alkalmazott 75%-os illetményalaptól.

[11] A felperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés alaptalan.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés helyességét fellebbezésében kifogásolta, azonban erre alkalmas megsértett eljárási jogszabályt (Kp. 78. § (2) bekezdés, Pp. 279. § (1) bekezdés) e körben nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta.

[14] A bizonyítás eljárás szabályai körében a Kp. 78. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. szerint e körben alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak, perben tanúsított magatartásainak, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A Kp. 100. § (2) bekezdése b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megállapító jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a fellebbezés kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak

kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[15] Az alperes fellebbezése a tényállás és bizonyítékértékelés vitatása kapcsán a fenti követelményeknek nem felelt meg, mivel a pusztán a bizonyítási eszközöket nevesítő (felsoroló) Pp. 268. § nem minősül olyan eljárás jogszabálysértésre hivatkozásnak, amelyet a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyítékértékelést vehette alapul az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírlata során.

[16] Az elsőfokú bíróság megbízási díj mértékére vonatkozó mérlegelési tevékenysége vitatása kapcsán az alperes a másodlagos fellebbezési kérelmében bár hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdése, a 33/2015. BM rend. 10. § (2) bekezdése és a 31/2015. BM rend. 35.§ (6) bekezdése megsértésére, azonban a jogszabályhelyek megjelölésén túl a mérlegelés okszerűtlen/kirívóan okszerűen voltára, mint jogszabálysértésre való hivatkozása indokait e tekintetben sem adta elő, érdemi nyilatkozatot nem tett arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése miért tekinthető okszerűtlennek, ellentmondásosnak, homályosnak vagy jogszabálysértőnek. A másodfokú bíróság azösszezszerűség vonatkozásában részletesen kimunkált fellebbezési kérelem hiányában nem is volt abban a helyzetben, hogy az ítéleti indokolást e körben részleteiben vizsgálja. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához. A munkaköri leírás a beosztás részeként nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatokat, nem adhat feladatokat a rendőrkapitányságon fennálló beosztáson túlterjeszkedve, a munkáltató illetékességi területén túlnyúlva. A Hszt. 71. § (1) c) pontjára alapított igény tekintetében a Fővárosi Ítéltábla kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a kinevezés szerinti szolgálati beosztáson kívüli tevékenységnek van jelentősége (Kúria, Kfv.VII.37.642/2020/5. - BHGY K-KJ-2020-465). A jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként.

[18] A hivatásos szolgálati jogviszonyban, egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal, a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely a munkakör keretei közé

tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphoz eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör - akár átmeneti, akár tartós - ellátását. Az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon az ellátandó feladatokat, a munkaköri leírásba egyértelműen más munkakörbe tartozó feladatok jogszerűen nem is építhetők be, a munkáltatónak az általános utasítási jogkörre vonatkozó megállapításai is csak a munkakörbe tartozó feladatokat érintően értelmezhetők. (Kúria, Kfv.VI.37.193/2020/8., Kf.VI.39.246/2020/4., BH2018. 259.).

[19] A Kúria a körzeti megbízott által a működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át rendszer szintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgáltatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kúria, Kf.VII.45.176/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-930, Kf.VII.45.184/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-929). Lényeges azt is hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest és az utasítási jog milyen állományi körre vonatkozik, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e. Márpedig a másodfokú bíróság által a fellebbezés korlátaira tekintettel figyelembe vett tényállás és kimutatás alapján az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a teljes perbeli időszakban a körzeti megbízotti feladatai mellett a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, járőri és járőr jellegű feladatokat látott el, amely tevékenységét a körzeti megbízotti működési körzetén és illetékességi területén kívül is folyamatosan, rendszeresen visszatérően végrehajtotta, ami a peresített időszak egészében kimeríti a jelentős többletmunka tényleges megvalósítását is.

[20] A Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ában - a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó rendelkezésektől - elkülönítetten továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő (ténylegesen jelentős többletmunka). A speciális juttatás megfizetésére vonatkozó jogalkotói szándék a Hszt. 71. §-án keresztül érvényesült, jelesül az, hogy habár a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közszolgálati jogviszony, azonban a rendszeresen előforduló, jelentős többletmunka ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásban kell, hogy részesüljön. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben olyan feltételt nem tűzött a jogalkotó, hogy a többlettényállási elem az előző időszakkal összehasonlításban, ahhoz viszonyítottan lenne csak megítélhető. Ilyen megközelítés a szabályozás tilalmazott kiterjesztő, illetve contra legem értelmezését eredményezné.

[21] Az alperes változó szolgálatteljesítési helyre irányuló érvelése kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes kinevezése a Rendőr-főkapitányság kerületi Rendőrkapitányság szolgálatteljesítési helyre szólt. Abból a tényből, hogy a Rendőr-főkapitányság valamennyi kerületi rendőrkapitánysága Város1 területén helyezkedik el, nem következik, hogy elrendelhető lenne a hivatásos állomány tagjai részére az eredeti szolgálatteljesítési helytől eltérő illetékességi területen, - akár a főváros teljes területén - alapfeladatként a szolgálati feladatok ellátása. Ezt támasztja alá a rendőrség szervei

illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XI.28.) IRM rendelet, amelynek értelmében a Rendőr-főkapitányság egyes rendőrkapitányságai az adott kerület vonatkozásában rendelkeznek illetékességgel.

[22] A Hszt. 2. § 31. pontja a szolgálatteljesítési hely fogalmát akként határozza meg, hogy az a rendvédelmi szerv szervezeti egységének székhelye vagy telephelye szerinti közigazgatási terület; változó szolgálatteljesítési hely megállapítása esetén az a munkaköri leírásban meghatározott közigazgatási terület, amelyen a szolgálati feladatot ténylegesen végre kell hajtani. A Hszt. 46. § (4) bekezdése a változó szolgálatteljesítési helyen történő foglalkoztatást lehetővé teszi, azonban a 31/2015. BM rendelet 92. § (2) bekezdés a) pontja alapján azt állományparancsban vagy határozatban kell elrendelni, ennek hiányában a szolgálatteljesítési helyet meghaladó többlettevékenység ellátásáért ellentételezés jár. Ilyen jellegű állományparancsot vagy határozatot az alperes nem adott ki, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó, további illetékességi területre kiterjedő feladatok többletterhelést, többlet-feladatellátást eredményeztek.

[23] Az összecszerűség (elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége) felülbírálatát a másodfokú bíróság azért nem végezhetette el, mert az a körülmény, hogy az alperes a fellebbezésében az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek a vonatkozó jogszabályhelyek megjelölésén túl – a mérlegelés jogszerűségéhez – azt kellett volna bemutatni, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás) milyen érvek mentén minősült jogszerűtlennek.

[24] Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, melyeket nem vett figyelembe, és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerűségi eredményre vezettek volna; mellyel a fellebbezés teljes mértékben adós maradt.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[26] A felperesnek a másodfokú eljárásban – ellenkérelem előterjesztésének hiányában – perkölsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

[27] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (153.054 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése, 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 26.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró